

skal jeg ogsaa ganske henstille til det høje Ting, om det finder det rigtigt og nødvendigt at foretage en saadan.

Steincke: Den højtærede Indenrigsministers Bemærkninger om, hvilke Lovde i 1ste Stykke bør henvises til, foranlediger mig ikke til yderligere Udtalelser. det er, indrømmer jeg, ret ligegyldigt. Derimod er jeg ikke saa tilfreds med blot at faa henstillet, om man ikke skal forandre de omtalte Udtryk. Jeg vil gerne bede den højtærede Indenrigsminister om inden anden eller tredje Behandling at konferere med Undervisningsministeriet, om det ikke er baade bedre og klarere at sætte „Patienter med Ganespalte og Talefejl“. Naar jeg henstiller denne Form, er det, fordi jeg ikke er saa sagkyndig i disse Lidelser, at jeg er i Stand til selv at bedømme, om der muligvis ligger en Nuance i, at man har taget netop disse tre Udtryk „stammende, andre talelidende og Ganespaltepatienter“. Hvis der ikke ligger en Nuance deri, vil jeg foreslaa, om ikke for andet, saa af sproglige Grunde, at man sammentrænger Udtrykkene til, som jeg siger: „Patienter med Ganespalte og Talefejl“, da det lyder betydeligt kønnere.

Indenrigsministeren (Rode): Foruden stammende er der andre talelidende, og Ganespaltepatienter er en særlig Art af dem, der har Talelidelser. Jeg tror ikke, det vilde nytte noget at drøfte Spørgsmaalet med Undervisningsministeriet, eftersom det Ord, det ærede Medlem (Steincke) er misfornøjet med, „talelidende“, af Undervisningsministeriet er anerkendt som det rette Udtryk, idet Statens Institut hedder „Statens Institut for Talelidende“.

Steincke: Det er for at undgaa at sige „stammende og talelidende“, at jeg foreslaar Udtrykket „Patienter med Talefejl“. Dette Udtryk omfatter dog utvivlsomt baade dem, der stammer, og dem, der er talelidende. Jeg henstiller ogsaa at ændre Udtrykket af den Grund, at, som jeg sagde før, „talelidende“ forekommer mig at være et meget mærkeligt Ord. En Lidelse kan være knyttet til et Organ, men hvordan den kan være knyttet til Talen, forstaar jeg egentlig ikke.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Man gik dernæst til:

Første Behandling af Forslag til Lov om Afleggelse af Sparekassernes Regnskaber for Aaret 1919—20.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 599).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Handelsministeren (Hage): I Sparekasseloven af 1880 er der foreskrevet, at ved den aarlige Opgørelse af Sparekassens Regnskaber skal Beholdningen af Obligationer fastsættes efter en Kurs, der udregnes som Gennemsnit af de sidste 3 Aars Kursnoteringer. Under Krigen har Forholdene medført, at det har været ønskeligt at give Sparekasserne Adgang til at bruge Gennemsnittet af Kurserne i en længere Aarrække, og de Aarsager, som har foranlediget denne Bestemmelse, der er blevet gentaget ved Lovhjemmel fra Aar til Aar, er endnu til Stede. Sparekasserne har nu ønsket, at der maatte blive givet dem Adgang til at benytte en Opgørelse efter Gennemsnittet af 10 Aar. Dette stemmer med, hvad der er fastsat i den Sparekasselov, som vedtoges i Fjor Efteraar af Rigsdagen, men som først træder i Kraft til Oktober i Aar. At give Sparekasserne Ret til at benytte 10 Aars Gennemsnit vil altsaa for saa vidt kun betyde, at man allerede nu sætter den nævnte Bestemmelse i Sparekasseloven i Kraft. Jeg har ikke fundet, at der var nogen Betænkelighed ved at gaa ind herpaa, og det foreliggende Lovforslag, som er vedtaget af Folketinget, skal jeg tillade mig at anbefale ogsaa til dette høje Tings Velvillie.

Jørgen Berthelsen: Det foreliggende Lovforslag er fremsat i Anledning af et Andragende fra Fællesrepræsentationen for de danske Sparekasser. Den højtærede Handelsminister har nu refereret Aarsagerne til, at Lovforslaget er fremsat; og at Sagen har vundet den Tilslutning, som den har, baade hos den højtærede Minister og Folketinget, er ganske naturligt, thi hvis en Bestemmelse om Gennemsnittet af et længere Aaremaal ved Opgørelse af Sparekassernes Værdipapirer ikke blev vedtaget, vilde det have sine store Vanskeligheder for Sparekasserne i det hele taget at opgøre deres Balance paa en efter Loven tilfredsstillende Maade. Hvis man ikke i Rigsdagen, vistnok endda her i Landstinget, havde knyttet den Bestemmelse til Bankloven, at